

# “Faig una crida a dissoldre l'estat de Suïssa”

Moammar al-Gaddafi (Surt, Líbia, 1942) és el cap d'estat 'de facto' de Líbia. En aquesta entrevista parla sobre la disputa aferrissada amb Suïssa, sobre l'èxode d'africans a la Mediterrània i sobre la política del president Obama al Pròxim Orient.



**S**enyor Gaddafi, durant molt de temps us heu barallat sense parar amb tot occident, abans de fer les paus amb el vostre enemic mortal, els Estats Units, ara fa quatre anys. Però precisament ara heu declarat la guerra santa a la petita Suïssa. Per què?

—Suïssa és un país entre molts. De vegades tens problemes amb uns, de vegades amb uns altres. Amb Suïssa no havíem tingut mai dificultats abans, l'apreciàvem com a país per fer turisme, n'apreciàvem les empreses, els rellotges de polsera. Però aleshores Suïssa va començar a tractar-nos malament. Per exemple, la història amb els minarets o la publicació de representacions horribles del profeta. Calia frenar els suïssos. Això vaig fer en el meu discurs a Bengasi per l'aniversari del profeta.

—I ara, la ràbia que teniu a Suïssa, l'ha de pagar el suís Max Göldi, que és totalment aliè a aquest afer. Un home que, segons que sembla, té el visat caducat, des de fa quasi dos anys no pot sortir de Líbia i seu a la presó des de fa mesos. Per què no feu res per ell?

—Això només ho poden decidir els tribunals.

—Voleu dir que no teniu el poder d'indultar-lo?

—És un cas per a la llei. Però ara parlo de Suïssa: Suïssa és un estat fora de la comunitat mundial. No es troba lligat a cap norma de la UE. Està bé que s'adherira, el 2002, a l'ONU. Però abans no ho hi era. Per què? Volien estar per damunt de les lleis internacionals. I això ha fet de Suïssa una màfia.

—Tot allò que pugueu afirmar ara sobre Suïssa no us molestava abans. Hi va fer negocis, la vostra empresa Tamoil Suisse manté dotzenes de gasolineres a Suïssa.

—A Suïssa es practica la neteja de capital a gran escala. Qui roba en un banc, posa després els diners a Suïssa. Qui fuig dels impostos, se'n va a Suïssa. Qui diposita els diners en un compte secret, se'n va a Suïssa. I un gran nombre dels qui posseeixen aquests comptes secrets s'han mort en circumstàncies misterioses.

—Com dieu?

—Sí, darrere d'això hi ha Suïssa.

—És que els libis no tenen comptes secrets a Suïssa?

—Sí, també hi ha libis que tenen aquesta mena de comptes, i també molts d'ells s'han mort d'una manera poc clara. Arreu les famílies d'aquestes persones es queixen de Suïssa. I una altra cosa: Suïssa és l'únic país que permet l'eutanàsia. Per què ho fa només Suïssa?

—Als Països Baixos l'eutanàsia efectuada pels metges també és legal. A més, Líbia abans deixava que assassinaren a l'estranger els ciutadans considerats dissidents.

—Però ara parlem de Suïssa. És possible que, entre els libis dels quals parleu, aquells que moriren a l'estranger, també n'hi haja que moriren perquè tenien comptes secrets a Suïssa.

—Afirmeu seriosament que Suïssa com a estat va ordenar l'assassinat d'aquestes persones?

—Això ho diran les investigacions. I torne de nou al fenomen del suïcidi assistit. Amb aquest pretext, molta gent és eliminada. Suïssa afirma que els afectats han expressat el desig de llevar-se la vida. Però en realitat es tracta de tenir accés als seus diners. Més de 7.000 persones s'han mort d'aquesta manera. Per això faig una crida a dissoldre l'estat de Suïssa. La part francesa hauria d'anar a França, la italiana a Itàlia i l'alemanya a Alemanya. Ayman al-Zawahiri...

—El substitut d'Osama Bin Laden...

—...anà amb els diners d'al-Qaida a Suïssa, on encara són. Suïssa finança el terrorisme.

—Tornem-hi: encara que fora veritat, per què no us molestava abans?

—Del fet que a Suïssa es neteja ca-

pital i que s'hi moren persones en circumstàncies estranyes, ja ens n'havíem adonat abans, però darrerament Suïssa s'ha desemmascarat a si mateixa.

—La vostra ràbia cap a Suïssa, no té a veure en realitat amb el fet que el juliol del 2008 la policia va detenir el vostre fill Hannibal a Ginebra i el va acusar d'haver apallissat dos treballadors?

—Suïssa se n'alegra, encara, d'aquells fets. Són tots una banda que no es preocupa pel dret ni per la llei. La manera com van tractar Hannibal demostra que Suïssa no respecta cap llei. Un treballador del meu fill va al·legar una acusació contra ell, per tal de poder quedar-se a Suïssa. El poden tancar, però si us plau, dins el marc de la llei. Però els policies actuaren com una banda. Anaven vestits de civils, forçaren les portes, encadenaren el meu fill i portaren la seua dona a l'hospital. Deixaren la seua filla, que tenia un any o dos, sola a l'hotel. Després el lligaren i el ficaren ara en un cambra frigorífica, ara al bany, exactament igual com fa al-Qaida amb les seues víctimes. Un acte de terrorisme.

—Segons les autoritats suïsses, a Ginebra va ocórrer una cosa ben diferent. Diuen que el vostre fill va apallissar dues persones.

—No, no. No va passar res de semblant. Suïssa no m'ha dit això ni a mi ni a ningú. És la primera vegada que ho sent.

—Però han passat coses ben paregudes en uns altres llocs: a Londres, París i Alemanya els vostres fills ja s'han enfrontat amb la policia. Què els dieu quan passa una cosa així?

—Sovint es tracta d'arrogància juvenil. Per exemple a França es veu que el meu fill es va saltar un semàfor en roig. Això és una cosa ben normal.

—Deixeu-nos tornar a preguntar: és cert que avui sentiu per primera vegada que el vostre fill va maltractar durament dues persones?

—Sí, ho sent per primera vegada. Només havia sentit dir que el treballador

s'havia queixat que Hannibal i la seua família l'havien tractat malament. Sóc contrari a tals comportaments, siga a Suïssa, a Líbia o on siga. Jo proteste de la manera com es prengueren mesures contra ell.

—Ja que parlem dels seus fills, quin dels set sentiu més pròxim?

—Jo m'estime tots els meus fills per igual. No s'ha de demanar quin prefereix.

—A Europa fa temps que hom creu que el vostre segon fill, Saif al-Islam, serà el successor.

—No sóc cap rei, no necessite cap hereu del tron. [Riu.] A Líbia governa el poble.

—El vostre fill ens va dir que el càrrec de líder de la revolució, bàsicament, no es pot heretar.

—Exacte.

—El vostre fill sovint ha fet de mitjancer en la presa d'ostatges i és apreciat a l'estranger. Encara que no fóra el vostre successor, què teniu pensat per a ell?

—Ha estudiat, és culte, coneix bé el món i ha assolit l'edat en què ja no necessita la meua ajuda.

—Us ha criticat alguna volta, per exemple en el cas de les infermeres búlgares i els metges palestins, que estigueren vuit anys a la presó per haver infectat premeditadament xiquets libis amb el virus VIH. Saif al-Islam va admetre que les dones havien estat torturades.

—Les investigacions donaren uns altres resultats. Continue creient que hi hagué una conspiració per a matar els xiquets libis.

—Darrerament, heu estat unes quantes vegades a Europa. Qui és el vostre amic més pròxim, entre els caps d'estat i de govern europeus?

—El meu millor amic a Europa és Silvio Berlusconi, però també n'hi ha un parell més que em són pròxims.

—Què en penseu, de la senyora Merkel?

—És una personalitat forta. És més un home que una dona. Però mai no m'he entrevistat amb ella.

—Els darrers anys, milers de persones s'han ofegat provant de fugir d'Àfrica a Europa per la Mediterrània. De quina manera podeu col·laborar a posar fi a aquesta tragèdia?

“Si Obama vol tenir èxit ha de començar controlant Israel”



EL TEMPS  
El fill de Gaddafi, Saif al-Islam, al centre de la fotografia, al ball de l'òpera de Viena el 2006.

—La Unió Europea hauria de pagar a Líbia 5.000 milions d'euros cada any a través d'un fons especial per tal de combatre la immigració il·legal. Tenim un pla ben meditat per a resoldre aquest problema.

—Quin pla?

—Organitzar projectes d'urbanització i de creació d'ocupació als països africans d'origen dels refugiats, per tal que s'hi queden. Farem això mateix per a aquells que ja són a Líbia, per allotjar-los ací i aconseguir-los feina. A més, enfortirem la nostra seguretat a la frontera per terra i per mar amb radars i vehicles moderns.

—Ara per ara, Líbia, amb els ingressos pel petroli, està més bé, finançament, que alguns dels estats dels Estats Units. Quant guanya, anualment, el vostre país amb el petroli?

—No ho sé exactament [es gira cap a un col·laborador], però podria ser al voltant de 50.000 milions de dòlars.

—Per què no utilitzeu aquesta suma?

**“No sóc cap rei, no necessite cap hereu del tron. A Líbia, hi governa el poble”**

—No pagarem pas per Europa! Són coses de les quals Europa s'aprofita.

—Quina relació hi teniu, amb els Estats Units?

—Excel·lent.

—Què és, exactament, allò que ha motivat el vostre sorprenent canvi de rumb respecte als americans?

—El màxim problema entre nosaltres era Lockerbie...

—L'atemptat de bomba a un Boeing 747 americà, pel qual fou jutjat un ex-agent del servei secret libi.

—Però això ja ho hem solucionat.

—Això fou encara sota el president George W. Bush.

—I després vingué Obama.

—Què en penseu, de Barack Obama? Molts àrabs diuen que amb la seua política del Pròxim Orient ja ha fracassat.

—Si parlem de fracàs, no és el fracàs d'Obama, sinó que es remunta a crisis internes americanes. Obama no ha comès cap error. De fet, ha aconseguit una gran victòria amb la seua reforma sanitària, s'aferra al gallet amb l'Iraq i l'Afganistan i s'oposa a les armes de destrucció massiva.

—Si haguéreu d'aconsellar Obama: com hauria d'actuar amb l'Iran?

—Hi actua de manera prou raonable. Se serveix de la diplomàcia, no amenaça amb l'ús de la violència, ni amb l'exèrcit ni amb el terror, com han fet alguns altres, per exemple, Reagan.

—I com veieu el president de l'Iran, Mahmud Ahmadinejad?

—Té bona voluntat. És un revolucionari, però no és agressiu. I creu que té la raó. Per què occideu no controla els israelians? Per què sempre aquestes campanyes contra Síria, l'Iraq i l'Iran? Per què deixen de banda Israel, quan tothom sap que Israel posseeix armes nuclears? Si Obama vol tenir èxit ha de començar controlant Israel i eliminant les armes de destrucció massiva israelianes. Aleshores també tindrà èxit a l'Iran i a tota la regió.

—Ahmadinejad diu que Israel hauria de ser eliminada del mapa. Vós, en canvi, parleu, des de fa anys, d'un estat on els israelians i els palestins puguen viure junts.

—No crec que Ahmadinejad es referisca a una destrucció violenta d'Israel. Crec que ell pensa en un nou estat democràtic en lloc de l'actual estat d'Israel, a la terra de la Palestina geogràfica. Ningú no parla de llençar els jueus a la mar.

—Sempre heu estat a favor de la unitat alemanya, fins i tot en el clímax de la guerra freda. I al final teníeu raó. Algunes altres prediccions vostres han esdevingut errònies, per exemple que mai no hi hauria una “bomba atòmica islàmica”. Què us dóna la confiança per a fer pronòstics?

—Observe els fets i en calcule les conseqüències. I allò que concerneix Alemanya també serveix per al món: dos més dos són quatre. No hi ha cap més resultat.

—D'on els traieu, els fets? Veieu la televisió? Llegiu llibres?

—La major part, d'internet. Passe bona estona cara l'ordinador. Llegesc en àrab, però ara és possible de rebre traduccions instantànies de l'anglès.

—I, basant-vos en aquests fets, què augureu per al Pròxim Orient?

—O bé s'elimina la planta nuclear de Dimona i es construeix un país democràtic per a tots en el qual no hi haja cap diferència entre palestins i israelians, o bé hi haurà guerra i lluites constantment. Aleshores, Israel serà el perdedor i desapareixerà com un gra de sorra a la mar.

**Volkhard Windfuhr  
Bernhard Zand**

Traducció de Beatriu Vallès